

dohledu a vychování svěřenou k vykonání a strpění smilného činu (soulože). Tímto odsouzením není však skonsumována další trestně závažná okolnost, že osoba, kterou obžalovaný svedl a s níž souložil, byla s ním sešvakřena, poněvadž pro skutkovou podstatu tohoto deliktu jest sice rozhodno, by mezi pachatelem a osobou zákonem chráněnou byl skutečný poměr svěření, nikoliv však svazek příbuzenský nebo švakrovský. Tato poslední okolnost — že jde o smilstvo s osobou sešvakřenou — zakládá však trestnost obžalovaného podle ustanovení Šu 501 tr. zák., pro niž jest zase lhostejno, že osoba sešvakřená byla svěřena dohledu a výchově pachatelově. Z toho patrno, že se tu sbíhají dva trestné činy, jejichž skutkové podstaty se nikterak nekryjí, totiž jednak svedení k smilstvu osoby svěřené, jednak smilstvo mezi sešvakřenými, z nichž každý čin vyžaduje svůj určitý zákonným znak, jehož není zapotřebí pro druhý delikt. Jsou zde tedy vedle skutkové podstaty zločinu podle Šu 132 III. tr. zák. i náležitosti objektivní a subjektivní skutkové podstaty přestupku Šu 501 tr. zák., rovněž jako je nepochybné, že obžalovaný, jsa ženat, porušil svým jednáním ještě další statek, chráněný v Šu 503 tr. zák. a dopustil se také přestupku cizoložství, kterýž se ovšem stíhá jen na žádost uražené strany. Tím, že prvý soud vyloučil právně mylně skutkovou podstatu přestupku Šu 501 tr. zák., zavinil zmatečnost rozsudku. Bylo proto rozsudek v osvobozujícím výroku zrušiti a ježto zjištění napadeného rozsudku v objektivním a subjektivním směru stačí, bylo ihned uznati ve věci samé a obžalovaného uznati vinným ve směru přestupku podle Šu 501 tr. zák.

Čís. 2262.

Skutková podstata zločinu podle druhého odstavce Šu 157 tr. zák. předpokládá, že více osob vztáhlo na toho, s nímž zle nakládáno, ruce buď současně neb alespoň bez delšího přerušení.

Tvoří-li však zlé nakládání jediný nedílný celek, nezáleží na tom, že se odehrálo na různých místech (v hostinské místnosti, na chodbě a venku před hostincem).

(Rozh. ze dne 22. ledna 1926, Zm I 559/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 18. června 1925, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem těžkého poškození na těle podle Šu 157 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost vychází ve svých vývodech z názoru, theoreticky ovšem správného, že se ke skutkové podstatě zločinu podle Šu 157 odstavce druhý tr. zák. předpokládá, že více osob vztáhlo na toho, s nímž zle nakládáno, ruce buď současně neb alespoň bez delšího přerušení po sobě. Neprávem namítá naproti tomu zmateční stížnost, že nalézací soud podřadil řečené skutkové podstatě jednání obžalovaného F-a mylně ná-

sledkem toho, že na ně zákona v naznačeném směru použil nesprávně. Zmateční stížnost dělí celkový příběh, jak jej zjišťuje rozsudek, ve tři období, během nichž byl T-ý zraněn, totiž v hostinské místnosti, v síni a konečně před hostincem, její snaha pak se nese k tomu, by jmenovitě na základě jednotlivých svědeckých údajů T-ého a Rudolfa I-a byla doličena možnost, ba pravděpodobnost domněnky, jí současně vyslovené, že se obžalovaný F. venku před hostincem octl, tudíž tam také T-ému onu ránu byl zasadil v době, když se ti, kdož ho před tím byli z hostince vynesli, zase již byli do hostince vrátili. Dokonce ještě i v této spojitosti vznáší zmateční stížnost novou výtku neúplnosti ř í z e n í, totiž nedostatek zjištění, k d y zasadil obžalovaný F. T-ému onu ránu, zda nejednal při tom po případě na vlastní pěst, či zda byla rána ta součástí zlého nakládání s T-ým.

Zmateční stížnosti nelze však v žádném ze směrů tu naznačených přiznati oprávnění. Rozsudek zjišťuje, že T-ému byly při tom, když s ním hosty, přítomnými v hostinci Julia K-a, bylo v noci na den 25. ledna 1925 zle nakládáno, způsobeny tržné zhmožděniný na lebce a rozsáhlé podlitiny krevní na rukou i na nohou, a že rány na hlavě byly přivoděny mocnými úhozy klackem nebo holí, rány na těle pak údery nebo kopanci. Podle dalšího zjištění zasadil mu obžalovaný L. v hostinské místnosti ze zadu ránu po hlavě, na to byl T-ý týmž obžalovaným a několika jinými vyneslen ven na chodbu, venku pak byl několika lidmi sbit a na konec dostal před hostincem ještě poslední ránu od obžalovaného F-a. Toto vyličení děje v rozsudku nepřipouští pochybnosti o tom, že podle nazírání soudu tvořil příběh přes to, že se odehrál na třech různých místech, v hostinské místnosti, na chodbě a venku před hostincem, j e d i n ý n e d í l n ý c e l e k, že tudíž nalézací soud i v onom zlém nakládání s T-ým, k němuž došlo venku před hostincem, spatřuje pouhé pokračování v onom zlém nakládání, které se započalo v hostinské místnosti. Vynesením T-ého z hostinské místnosti, pokud se podle zřejmého přesvědčení nalézacího soudu stalo osobami, jednavšími proti němu v úmyslu nepřátelském, mezi jinými zejména i obžalovaným L-em, vzájemná souvislost mezi výstupy v hostinské místnosti a před hostincem nejen nebyla přerušena, nýbrž byla naopak jen ještě utužena. Ani časová mezera mezi oběma výstupy nebyla tak dlouhého trvání, by vylučovala spojitost obou výstupů s hlediska skutkové podstaty zločinu podle §u 157 odstavec druhý tr. zák., dotýčná skutková zjištění mají naopak zřejmě ten smysl, že T-ý hned po svém vynesení byl venku dále bit. Stalo se tak podle výslovného zjištění také venku se strany několika osob a s tímto zjištěním ocitá se zmateční stížnost v nepřípustném rozporu námitkou, že obžalovaný F. uhodil T-ého venku ve chvíli, kdy s ním byl o samotě, když se ostatní byli již zase vrátili do hostince a že zejména jednal na vlastní pěst. Ostatně ani v tom případě, kdyby v tu chvíli se ostatní skutečně již byli vrátili do hostince, nebyla by tím přerušena souvislost mezi jeho skutkem a zlým nakládáním se strany ostatních ať místně nebo časově do té míry, by se skutková podstata zločinu podle druhého odstavce §u 157 tr. zák. stávala proto u obžalovaného F-a pochybnou.